прощай, свободная стихия".
Пушкін.

З налитого асфальтом бруку
прийшов я в муці та в журбі
сказати тільки на розлуку
,,прощай" останнєє тобі.

І не тому, що я до гуду
уже чутливіший твого,
але тому, що не забуду
ніде, ніде уже його.

Бо гнувся ти в яри тьмо-тьмущі,
і роззявляв ти довгий рев,
аби я йшов в найглибші пущі,
до наймогутніших дерев.

І хоч завжди в гудінні-свисті
я розумів думки твої,
але не йшов по палім листі
у невідомії краї,

бо на горі, де в соснах мряка
приховує гадючий лаз,
бездружній, я тужив і плакав
у самоті тяжкій не раз,
І з свідками і сліз, і горя
було розлуку брати жаль,
але тепер в червоних зорях
сюди вже близиться москаль.

І через те прощай, стихіє,
стрічатися не хочу з тим,
який на душу гірше діє,
ніж на рої бджолині дим.

І заґратований в ґраніті
щасливіший напевно є
від отакого серця в світі,
як змучене життям моє:

бо він у далечінь байдужу
вдивляється чуттям живим,
і бачить ту єдину душу,
яка ще журиться за ним.

А я ж куди, в яку путь сіру
покличу спогад дорогий,
щоб воскресити в серці віру,
що ще й для мене єсть боги?

Нема, нема й сердечні луни
мої не гомонять ніде:
на Сході батьківськії труни,
на Заході ж моя десь жде.

А в тебе ж тільки те, що треба
чужим музикам на баси,
і дивляться з твойого неба
чужі боги, неначе пси.

І ти вже тут, хоч наостанці
затям цей горопашний гріх,
щоб знати все, чого вигнанці
бояться закликів твоїх ...

Шуми ж, мій боре, вий протяжно
про вільну в себе давнину,
щоб я зустріти міг відважно
нове прийдешнє і труну!